BERNARDUS CLARAEVALLENSIS. THEODORUS KERKERING DE MONASTERIO. IOHANNES DE SPIRA. MATTHAEUS DE CRACOVIA. IOHANNES GERSON. HENRICUS DE HASSIA. HUMBERTUS DE ROMANIS. HENRICUS DE COESVELDIA. NICOLAUS DE DINKELSBÜHL

Melk, 1. Drittel 15. Jh. Seite 60r

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=40614
Copyright: Melk, Benediktinerstift

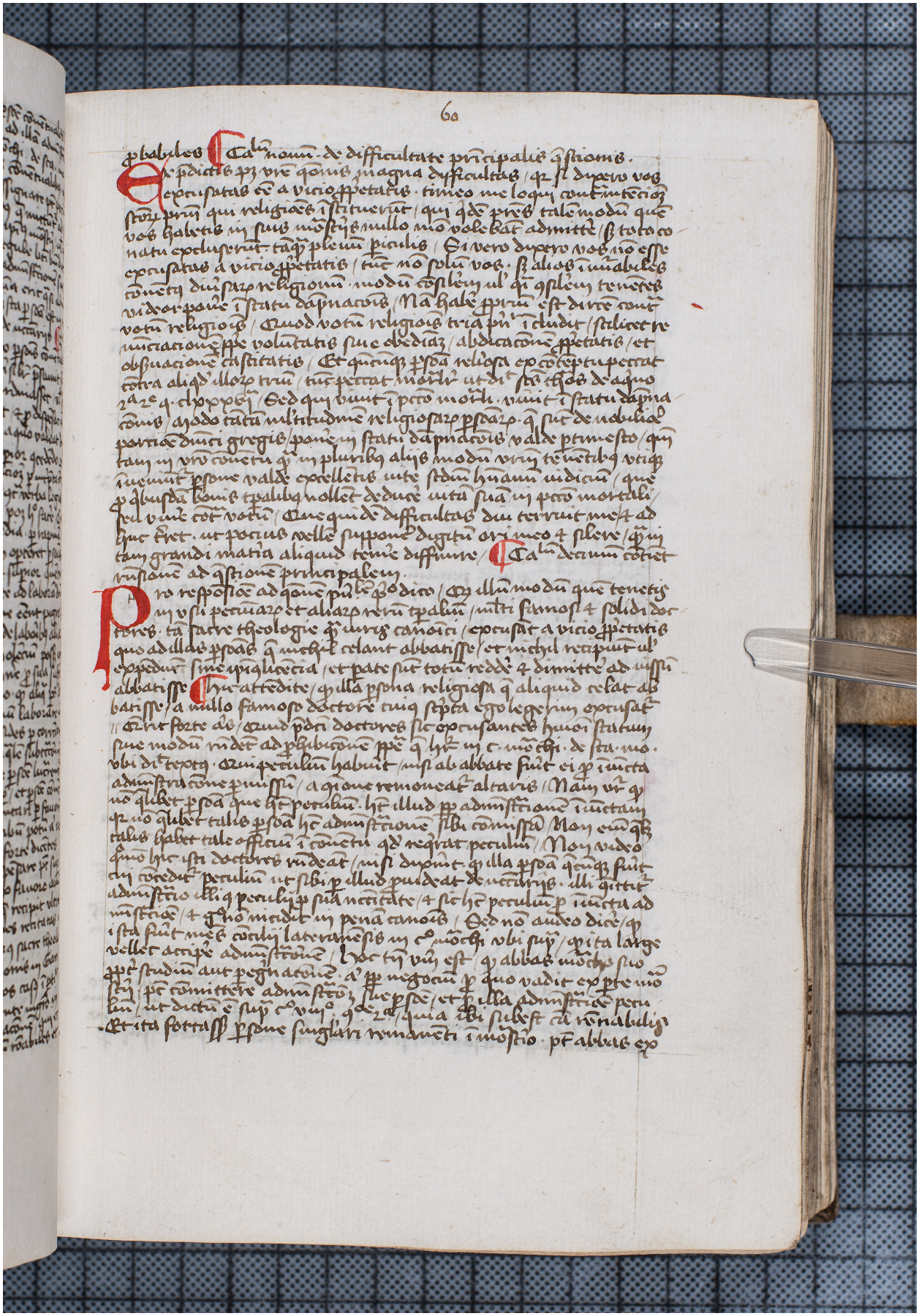

probabiles. Capitulum nonum. de difficultate principalis questionis.

Ex predictis patet vere quoniam magna difficultas, quia fratres vos
exorcisatis et a vicio proprietatis timeo me loqui contra intencionem
fratrum qui religiosos instituerunt, qui quidem primo tale modum quem
vos habetis in suis monasteriis nullo modo voluerant admittere, si toto co
natu exoluerunt tamen plenum periculis. Si vero dicerem vos non esse
exorcisatos a vicio proprietatis, tunc non solum vos, sed alios innumerabiles
conuenti diuersarum religionum modum observancie, ut quia observancie tenuerunt
videor penitus instituta dampnarem. Nam hanc primum est diuine conuen
tionis religiosis. Quod votum religiosis tria primo includit, scilicet re
nuntiacionem proprie voluntatis sue obediencie, abdicacionem proprietatis, et
obseruacionem castitatis. Et quemcumque ipsa religiosa exercitium peccat
contra aliquid illorum trium, tunc peccat mortaliter ut dicit frater thomas de aquino
2a 2e q. clxxxvi. Sed qui vnum in primo mortaliter, vnum in statu damna
tionis. Ergo tota multitudo religiosarum ipsarum. Quis de nobilium
partium duci gregis, ponere in statu dampnacionis valde pernicioso, qui
tam in vno conuenti quam in pluribus aliis modis varias temptationes vitiorum
incurrit, ponere valde exercitatis inter statum humanum iudicium, quem
per plures annos tranquillo nollet deducere intra sua in primo mortali
vel vnum contra votum. Quemquidem difficultas diu terruit me et ad
huc terret. ut potius velle supponere digitum ori meo et silere, quam in
tam grandi materia aliquid temere diffinire. Capitulum decimum continet
rationem ad questionem principalem.

Pro responsione ad quam primo quod dico, quod illum modum quem tenetis
in vsu peruersarum et aliarum veritatem tradunt, mitri fratres et solidi doc
tores, tamquam theologie quam iuris canonici, exorcisat a vicio proprietatis
quo ad illas personas quas michi celant abbatisse, et michi retinuit ut
exercerem sine priuilegia, et pater sue totum reddit et dimittit ad iussu
abbatisse. Tunc attendite, quia illa persona religiosa quam aliquid celat ab
batisse, a multo famosiore doctore tuiusque sapientia exorcisatur
Erit forte ad, quod potest doctores sic exorcisantes huiusmodi statum
sine modum videri ad prohibendum pro quo hic in c. monachi. de stu. mo.
obi dicitur. quemcumque habuit, nisi ab abbate fuit ei permissa
administracione primum, a qua nemo renouetur altaris. Nam vir qui
non habet persona que hic periculum. hic illud per administracionem iniuctam
per non habet talis persona hic administracione sibi commissa. Nam eum qui
talis habet tale officium in conuentu quod negatur periculum. Non video
quomodo hic iste doctores videatur, nisi dicunt quia illa persona quamquam fuit
in credit periculum ut sibi per illud quod dat de mercatis. illi gitur
administrio illi periculum per sua necessitate, et sic hic periculum per iniuctam ad
ministrie, et tamen modicum in pena canonis. Sed non audeo dicere, quia
ista fuit mens concilii lateranensis in c. monachi. vbi sunt, quia licita large
vellet accipere administracionem. Hoc tamen vnum est, quia abbatis monachis suo
per studium aut peregrinacionem, a per negotium per quo vadit exercitium
per committere administrationis sue persone, et illa administracione peri
lum, ut dictum est sup. c. vno. qd. 2. quia ibi subest cum reuocabilis
et ita potest ipsum singulis remanere in monasterio. per abbatis exo